

[Arbejdsministeren]

relse, også bliver medinddraget i det vigtige område, der hedder beskæftigelsessituationen.

Det program, der er skitseret i bemærkningerne, er – som det også fremgår – bygget op på grundlag af foranstaltninger, som allerede kendes inden for arbejdsministeriets område, med de nydannelser, som situationen kræver. Det er imidlertid klart, at langtidsledighed i dag er et problem, der ikke kun vedrører de områder, der dækkes af arbejdsmarkedsuddannelserne og de traditionelle beskæftigelsesforanstaltninger. Det vil derfor blive overvejet, hvad der kan gøres for grupper, der f. eks. er uddannet på tekniske skoler, handelsskoler og højere læreanstalter. Som nævnt i bemærkningerne har undervisningsministeriet påbegyndt overvejelser om uddannelsesprojekter på sådanne områder. Det må forventes, at der om kort tid vil komme forslag frem om inddragelse af arbejdsløsheds-kasserne og dermed de faglige organisationer i arbejdsformidlingen. Det er mit håb, at de faglige organisationer vil sætte hele deres styrke gennem personkendskab, kendskab til virksomhederne og lokalkendskab i øvrigt ind på at skaffe deres arbejdsløse kolleger ud på arbejdsmarkedet igen.

Endelig vil jeg nævne arbejdet i udvalget vedrørende fordeling af den eksisterende arbejdsmængde og ikke mindst den efterlønsordning, som jeg håber bliver resultatet af arbejdet. Det er givet, at der er ældre arbejdere og funktionærer, som vil foretrække at forlade arbejdsmarkedet, hvis de får mulighed for rimelig økonomisk dækning, og dermed bliver der også arbejdspladser til andre.

Det er regeringens hensigt at forelægge de detaljerede retningslinier til udfyldning af de rammer for indsatsen mod langtidsledighed, som er givet i bemærkningerne, tidligt i det nye år. Der vil imidlertid for nogle af foranstaltningerne være en yderligere planlægnings- og iværksættelsesperiode, som gør, at der først i løbet af 1978 vil være tale om et fuldt etableret apparat. Det er på denne baggrund, at det foreliggende lovforslag skal ses.

Forslaget indeholder for det første en forlængelse af 4 års reglen til udløbet af den periode, regeringens beskæftigelsesplan dækker, altså til 1. januar 1981. Det vil sige, at det også i denne periode vil være tilstrækkeligt for ret til dagpenge, at medlemmet har haft 26 ugers arbejde inden for de sidste 4 år.

Regeringen finder denne forlængelse nødvendig af hensyn til de mange mennesker, som ville blive ramt af en tilbagevenden til 3 år. Derimod er regeringen ikke tilhænger af at udvide reglen til 26 ugers arbejde inden for de sidste 5 år. Arbejdsløshedsdagpenge er en arbejdsmarkedsydelse, og det er nødvendigt, at der stilles krav om tilknytning til arbejdsmarkedet, for at den kan udbetales.

For det andet stilles der forslag om en moratorieordning, således at ingen kan falde for 26 ugers reglen i 1978. Dette forslag skyldes naturligvis det forhold, jeg tidligere har nævnt, at programmet mod langtidsledighed først kan blive effektivt i løbet af næste år og det derfor er rimeligt at sikre de langtidsledige ret til dagpenge, indtil de kan udnytte de tilbud, som vil komme.

Således som forslaget er stillet, vil de ledige, som er faldet for 26 ugers reglen inden 1. januar 1978, ikke blive omfattet af moratorieordningen. Dette skyldes, at ordningen må ses som en del af de foranstaltninger, som afløser den midlertidige 4 års regel, som udløber 1. januar, og at det vil være vanskeligt at afgrænse, hvem der i givet fald også skulle omfattes af ordningen. Jeg er imidlertid klar over, at der kan være store menneskelige problemer forbundet med, at ikke alle, der er ved at falde for 26 ugers reglen, er omfattet, og jeg vil under forslagets behandling være åben over for en ændring på dette punkt.

Det er mit håb, at lovforslaget vil få bred tilslutning i folketinget, og at der også vil være en positiv holdning til de yderligere nødvendige foranstaltninger, som er skitseret i bemærkningerne, således at vi kan få etableret et virkelig effektivt apparat til bekæmpelse af langtidsarbejdsløshedens problemer.

Det er imidlertid også en forudsætning, at dette apparat bruges, og jeg vil derfor til slut rette en appel til alle – de arbejdsløse selv, virksomhederne, arbejdsløsheds-kasserne og organisationerne og alle andre, som berøres af disse problemer – om en fælles indsats for at få et godt resultat ud af de muligheder, som nu skabes for bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Mølgaard (DR):

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte: